

imod tror jeg ikke, at Grunden er den, at Sundhedskommissionen skulde mangle Myndighed til selv at paase, at Levnedsmidler ikke sælges i sundhedsfarlig, forfaldet Tilstand. Det hjemle de fleste Sundhedsvedtægter; om alle saadanne gøre det, kan jeg ikke sige, thi der er jo en overordentlig stor Mængde Sundhedsvedtægter med et meget forskelligt og broget Indhold, som enhver vil kunne gøre sig bekendt med ved at se efter i en Aargang af Lovtidenden. Det kan derfor være, at der er en Del Sundhedsvedtægter, hvori der ikke udtrykkelig staar, at Sundhedskommissionen har den omtalte Myndighed, men jeg tror som sagt nok, at den praktiske Grund til, at Sundhedskommissionerne ikke indsende Prøver, er den, at Politimesteren i Reglen er Formand for Sundhedskommissionen, og om han indsender Prøve i Egenstøb af Politimester eller som Formand for Sundhedskommissionen har ikke nogen videre praktisk Interesse og kommer derfor i Almindelighed ikke frem.

Hvad § 5 angaar, saa har jeg udtalt i Bemærkningerne, at jeg, for saa vidt den der omtalte Myndighed maatte blive givet Ministeriet, havde tænkt paa i alt væsentligt at følge det Forslag, der er fremkommet fra Kommissionen. Det er naturligvis begrundet dert, at jeg selv ikke har nogen Sagkundskab paa det Gebet, jeg tør ikke tillade mig nogen selvstændig Dom om det Spørgsmaal og vil derfor være henvist til at følge, hvad der i saa Henseende fra sagkyndig Side bliver stillet op. Skulde det vise sig, at der er Mangler i disse Bestemmelser, saa maa man se at saa dem udfyldte Tid efter anden ved at raadsføre sagkyndige derom, og deres Mening vil saa ogsaa væsentlig blive fulgt. Jeg kan ikke tro andet, end at saaledes maa det blive baade under den ene og den anden Justitsminister, det vil ganske undtagelsesvis være Tilfældet, at en saadan Mand selv kan have en personlig Mening om disse Spørgsmaal.

Naar der af den ærede sidste Taler med Hensyn til Kommissionsforslagets § 12 blev udtalt Tvivl om, hvor vidt Bestemmelserne der ere tilstrækkelig betryggende, tør jeg ikke sige noget bestemt derom. Jeg skal imidlertid efter den Anledning, det ærede Medlems Bemærkning har givet, se at tilvejebringe en yderligere Udtalelse derom, som kan blive forelagt det Udvalg, der rimeligvis bliver nedsat her, og vi kunne bedre drøfte Sagen der. Jeg tør i dette Øjeblik ikke sige noget bestemt om det ud af mit eget Hoved.

Hvad Lovforslagets § 6 angaar, er det jo rigtignok min Mening, at den skulde angaa dels al Detailhandel, bestaaende i flaske-

vis Salg af Vin, Kognak, Rom eller Arrak, dels Udskænkning paa Beværtningssteder. Jeg antog, at det ligger i Ordene: "enhver Flaske, hvori sælges i smaat eller, hvorfra for Betaling udskænkes Vin, Kognak, Rom eller Arrak", men det kan gerne være, at man ikke forstaar det. Meningen var: "i Detailhandel udsælges", og Udtrykket: "sælges i smaat" skal blot være en dansk Overjættelse, men synes man bedre om: "sælges i Detailhandel" som noget, der bedre forstaas, saa har jeg dog ikke noget derimod. For saa vidt man saa vil spørge, om Bestemmelsen angaar disse Fluida, naar de ikke udsælges i Flaster men f. Eks. ved direkte Tapning fra Tønde eller sligt — jeg ved i øvrigt ikke rigtig, om det bruges lynderligt at sælge dens Slaags Artikler f. Eks. ved Tapning fra Tønde — ser jeg i Grunden ikke, at der er andet at gøre derved end at udøve den almindelige Kontrol. Naar der derimod sælges i Flaskevis, saa kan det have sin Interesse at kunne konstatere, hvem der er den ansvarlige. Det vil meget ofte hende, at den, der saaledes sælger disse Ting i Flaskevis, ikke selv har nogen Skyld i Overtrædelsen, men vil sige: den Flaske har jeg købt hos den og den Grosserer eller den og den handlende, saaledes som den er, og har ikke rørt ved den eller gjort noget som helst ved den. Saa gælder det om at kunne konstatere, hvem det er, den er kommen fra, og der maa og skal være en indenlandst ansvarlig, enten en indenlandst Producent, — hvorefter der dog formentlig ikke kan være Tale med Hensyn til Vin, Kognak, Rom og Arrak, som ikke produceres her i Landet — eller en indenlandst Forhandler, og det er det, som er Meningen i Paragraffen, at Flasken skal være saaledes indrettet ved at være forsynet med Etikette, Stempel eller andet sligt, at man paa Flasken kan se, hvem man kan holde sig til som den ansvarlige; det er Tanken dermed. Jeg ved ikke, om det maaste kunde udtrykkes tydeligere, men i saa Fald skal jeg være meget villig til at gaa med til at saa det bedre redigeret. Det er klart, at man maa have noget, hvorved man kan oplyse, kan komme efter, hvem der er den egentlig ansvarlige; for naar der intet staar paa Flasken, hverken Etikette, Navn eller Stempel, hvorledes skal man saa føre et Bevis. Den ene Flaske ligner jo aldeles den anden, og, naar vedkommende benægter, at Flasken er kommen fra ham, vil det være meget vanskeligt at føre et Modbevis i saa Henseende.

Der blev rejst et andet Spørgsmaal fra det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. Jensen), som jeg fuldstændig erkender